

L'expolític, teòleg i artista vigatà presenta 'Jesús busca Jesús' aquest dilluns

Jaume Rodri: "Jesús va liderar la revolta contra els romans"

Vic

Jordi Vilarrodà

Artista, polític, escriptor, teòleg. El polifacètic Jaume Rodri (Vic, 1940) acaba de publicar *Jesús busca Jesús* (Ed. de 1984), la història d'una recerca sobre el Jesucrist històric que és també el dibuix del seu propi recorregut vital. Aquest períple l'ha portat a conèixer personatges clau de la història del segle XX, de Fidel Castro a Salvador Allende, passant per Dalí o Le Corbusier.

Ha dit que aquest llibre és com el seu testament vital. Per què?

Va dedicat als meus cinc néts. Parlo d'una època, des que tenia 20 anys fins ara, en què han passat una pila de coses, i potser no s'ha dit tot. Tant en la política com en l'art o la teologia.

L'eix del llibre és la recerca de Jesús, però no el Jesús de la creença, de la fe, sinó el personatge històric?

Exactament. D'un dels personatges històrics més importants del món en més de dos mil anys, amb prou feines se'n sap res. I en canvi, se'n coneix el conte, el que s'ha *ornamentat* la seva vida. Jo no m'hi he dedicat en exclusiva, però al llarg de trenta anys he anat prenent notes i investigant. Al final, aquest trencaclosques es construeix a partir de la sociologia, no de la història.

Vostè havia estudiat teologia, era sacerdot. Imagineu que hi ha un moment en què se separa de l'ensenyament que ha rebut sobre Jesús. Per què?

Perquè em qüestiono el *deus ex machina*, allò d'inventar

Aquest dilluns, la presentació a Vic

Vic Jaume Rodri (a la foto) presentarà *Jesús busca Jesús* a la llibreria La Tralla aquest dilluns a 2/4 de 8 del vespre, en companyia de l'escriptor Lluís Solà i Sala. Tot i que

viu des de fa molts anys a Cardedeu, Rodri ha conservat les arrels vigatanes. El llibre acaba, de fet, recordant una expressió de la seva àvia, la Pepa de la Guixa: "Sabeu què us dic? Que no se sap mai, no se sap mai!"

el que no pot explicar-se naturalment. No és que jo hagi abandonat res, sinó que a cada època de la meua vida anava caient tota la *poètica* sobre la vida de Jesús, igual que et cau el mite dels Reis quan ets petit. Al final et queda aquest personatge, un jueu jove mort a la creu que tenia intenció d'alliberar el seu poble i no va reeixir.

La seva hipòtesi és un Jesús que podria haver nascut a prop de Catalunya...

A Narbona! Fa més de dos mil anys, era una de les ciutats més importants de la conca del Mediterrani: tenia port fluvial i port marítim alhora, amb una vida

comercial molt rica. Allà hi vivien els exiliats de la Casa de David, de Judea. La meua teoria és que només podia capitanejar la revolta contra els romans aquell qui era l'hereu de la nissaga. I hauria nascut a l'exili. Sobre aquesta hipòtesi comença a voltar tot, com ara que Jesús hauria estudiat a Alexandria i hauria tornat a Judea.

Per alliberar-la dels romans, segons vostè. Un Jesús lluitador?

Exactament. Era el gran líder espiritual, polític –i militar!– per alliberar el seu poble. S'hauria traslladat a l'interior del desert del Sahara, a Tamanrasset, per

muntar l'exèrcit que hauria d'alliberar el seu poble. Els romans només clavaven a la creu aquells que eren trobats amb una arma als dits i en una acció de guerra. Això abonaria la tesi d'un Jesús líder de la resistència. I pensi que fa dos mil anys la no violència no existia.

Vostè i altres persones hi fan un viatge, a aquest lloc. Un viatge llargament esperat...

I que va trigar molt a fer-se, per circumstàncies personals. El que hi ha a Tamanrasset està relacionat amb els manuscrits de Qumram, els textos antics que la comunitat jueva va amagar en

aquestes coves del Mar Mort, on queda constància que són còpia d'uns originals. I els savis situen aquests originals en un monestir enterrat que hi hauria prop de Tamanrasset. Allà es veuria, per exemple, que el Parnostre ja era una *gramàtica del poble* que quan va viure Jesús feia tres segles que s'utilitzava.

Tan destacat com això és el que vostè explica sobre personatges històrics amb qui parlava de Jesús...

Com es pot imaginar, jo no anava a veure Fidel Castro per demanar-li això. Però les circumstàncies m'hi portaven, i al final de la conversa sobre altres temes, jo els demanava per Jesús.

És colpidora la seva trobada amb Salvador Allende, que ja intueix que morirà al Palacio de la Moneda...

Em va marcar. Érem quatre i ens va dir que sortiria amb els peus per davant d'allà, perquè no volia que morís més gent per ell, i que aniria fins al final.

El famós general Enrique Líster li salva la vida!

Es deia Jesús Líster, i es va canviar el nom per raons òbvies. En un viatge, per poder parlar amb mi, em va obligar a canviar d'avió. L'aparell en què havia d'anar jo es va estavellar, i quan vaig saber-ho, em vaig trobar abraçant-me al Líster en un aeroport. L'última persona amb qui pensava que m'abraçaria!

Amb el famós arquitecte Le Corbusier, però, van acabar molt menys amics...

De joves, érem capcalents. Li vaig dir, després de parlar de Gaudí, que la Sagrada Família era una mona de pasqua. I aquí es va enfadar. En canvi, em va explicar coses interessants, com que havia de fer a Barcelona un projecte que li havia encarregat el president Macià i que no es va concretar. Ah, i de Gaudí també es diu que va enterrar a la cripta de la Sagrada Família un dels tresors càtars.

**PREMIS
ENDERROCK 2015**

TEATRE
MUNICIPAL
DE GIRONA

DIJOUS
26 DE MARÇ
21 H

EL 9 TV